

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 6. Rhetorica & Poësis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

dæos propriis ipsorum armis impugnant.

Post grammaticam rhetoricæ datur opera in Academiis nostris, sed ea ratione, quæ stylum corrumpebat magis, quam illustrabat. Earum rhetorica in meris metaphoris & exquisitis figuris consistebat, simplicem ac naturalem dicendi modum sollicitè vitans: id quod illarum scripta intellectu difficilia reddit. Vide Innocentii III, ejusque successorum, aut Petri Blesensis, ac præcipue Petri de Vineis epistolæ, quæ tunc temporis tanquam exempla eloquentiæ, *pulchra dictamina*, in admiratione omnium erant. Hinc eum Malespinus in historia sua de Florentia bonum dictatorem appellat. Præsertim phrasæ Divini Codicis affectabant, nec sententiis suis confirmandis, qui usus testimoniorum legitimus est, sed indicandis rebus communissimis adhibebant. Sic in historia non dicunt simpliciter: unus talis mortuus est, sed: conjunctus est cum patribus suis, vel: ingressus est viam universæ carnis.

VI.

Rhetorica & Poësis.

Ricord. Malesp. c. 131.

B 2

Jam

Jam hæ phrasæ ex hebraico sermone totidem verbis translatae etiam latinitatem eorum vitiant: & timendum est, ne illas materiae aptandi gratia author quandoque mentem suam non aperuerit satis, & paulo plus minusve, quam volebat, dixerit.

Alius malæ illorum rhetoricæ fructus sunt loci communes, quibus ipsorum scripta abundant. Illæ molestæ præfationes, per quas diplomata, constitutiones, ac privilegia Principum inchoantur, & insulsa illa morum documenta, quæ sermonum librorumque piorum pagina quævis offert, & quæ suas theses generales ac nemini dubias ad res singulas non applicant, cum nulli sint emolumento: habemus sane, cur nos solemur de tot ejusmodi scriptis e sæculo XIII ac XIV nondum in lucem editis: nimis multa typis excusa sunt.

Ad Poëseos studium quod attinet, tam modicum tunc erat, ut pigeat meminisse. Credebatur sufficere, si mensura versuum latinorum & syllabarum quantitas vel imperfecte discerentur;

rentur: & pro poëmate habebatur historia ex ordine narrata verbis barbaris ac stylo humili nec a soluta dictione diverso, nisi quod numerorum necessitas expressiones minus genuinas quærere, ac voces inanes addere miserum authorem coëgerit. Inspice Vitam Mathildis Comitis a Domnifonio scriptam! Haud negaverim, Guntherum in suo Ligurino, & Guilielmum Bretonium in Philippide sua efferri paulo altius, & sensa sua politius proferre: sed vix habent, quod non debeant phrasibus, quas e veteribus integras exscripserunt. Obstricti tamen sumus his rudibus Poëtis, quod traditionem syllabarum longarum & brevium, ac latinorum versuum constructionem nobis conservaverint. Cæterum in operibus seriis illorum temporum nihil venustatis cernitur; & authores haud oblectabat pulchræ naturæ imitatio, quæ poëseos anima est.

Fictiones autem & fabulas multum amabant, infantibus similes, quos magis afficit admirabilitas, quam veritas.

VII.
Historia.

B 3

ritas.